

Lindin vapaj

Pozdrav! Ja sam vjeverica Linda
i žalim se jer netko neki put nastrada
zbog toga što nam ruše stabla.
Ljude to nije briga,
kod njih se gleda samo tko čime vlada.

Sve je puno smoga
i ne može se disati.
Na mjestu naše lijepe šume
sad će zgrade nicati.

Ljeto i proljeće na četrdeset,
ujesen rijetko padne kiša,
zimi već par godina nema snijega...
Eto, kako čovjek godišnja doba pomiješa.

Molimo ih da prestanu sa zagađenjem
jer svake godine sve je gore.
Posjekli su skoro sve šume,
zagadili tlo, pitku vodu, more...

Prošle godine od buke
nismo spavali zimski san.
Ozonski omotač pun je rupa,
a tvornica je sve više svaki dan.

Uništiti će sebe,
ali i cijeli svijet.
Oni odlučuju o našoj budućnosti,
pregazili bi i zadnji cvijet.

Doviđenja sad,
moramo pronaći novo stablo.
Snalazimo se sami,
nikome više do nas nije stalo.

Eni Šebelja, 5.a

Napomena: rad je nagrađen na Natječaju Europa u školi (županijska razina)